

KAPITOLA 1

Nalevo viděla Helen řeku, kterou pokládala za Styx. Byl to hřmící proud plný ledovců. Nikdo příčetný by se ji nepokoušel přeplavat. Měla pocit, že je v pasti, a kulhala dokola na jednom místě. Rychlý pohled na obzor ji ujistil, že na holé pláni nikdo jiný není.

„Sakra,“ zanávala sama pro sebe. Hlas se jí zlomil, protože ještě neměla úplně zahojené hlasivky. Ares jí ani ne před hodinou prořízl hrdlo. Mluvení jí pořád bolelo, ale nadávky pomáhaly. „To je prostě typický.“

Slíbila to svému kamarádovi Zachovi. Když jí umíral v náručí, přísahala, že se postará o to, aby se po smrti napil z řeky radosti. Zach se obětoval, aby ji zachránil, a v posledních okamžicích života jí poradil, jak zabít Automedona a zachránit Lucase a Oriona.

A Helen byla rozhodnutá dodržet svůj slib, i kdyby měla Zacha na Elysejská pole a ke břehům řeky radosti donést osobně – i s těmi zlomenými žebry a nohama, které se pod ní podlamovaly, a vším ostatním. Jenže její obvyklý způsob cestování v podsvětí teď z nějakého důvodu nefungoval. Normálně jí stačilo vyslovit nahlas, kam se chce dostat, a hned se tam ocitla.

Byla poutnice podsvětím, patřila k těm několika málo vyvoleným Následníkům, kteří mohli sestupovat do podsvětí ve

skutečném těle, nejen jako duše. Dokonce i dokázala – do jisté míry – ovládat krajinu podsvětí. Jenže pochopitelně, právě když svůj talent potřebovala nejvíc, nějak se vypařil. To bylo tak *řecké*. Patřilo to k těm stránkám existence Následníků, které Helen nejvíc nesnášela – to šokující množství ironie v jejím životě.

Zoufale k sobě stiskla pohmožděné rty a ochraptěle zakřičela k pusté obloze: „Řekla jsem, že se chci objevit u Zachova ducha!“

„Jeho duši mám já, neteřinko.“

Helen se otočila na patě a spatřila vládce podsvětí Háda, jak stojí několik kroků za ní. Byl vysoký a sebejistý, zahalený stíny, které postupně mizely, jako když se zvedá mlha. Většinu tváře mu halila Helma temnoty a záhyby černé tógy, ale Helen rozeznávala jeho smyslné rty a hranatou bradu. Zbytek tógy měl jakoby dekorativně obtočený kolem těla, polovina z hladké hrudi i jeho silné paže a nohy zůstávaly nahé. Helen polkla a pokusila se donutit své opuchlé oči k soustředění.

„Posaď se, prosím, ať neupadneš,“ vyzval ji vládně. Objevila se dvě obyčejná skládací křesílka s polstrováním a Helen nechala své pošramocené tělo sklouznout do jednoho z nich. Hádes se posadil proti ní. „Jsi ještě poraněná. Proč jsi sem přišla, když by ses teď měla léčit?“

„Musím odvést svého přítele do ráje. Kam patří.“ Helen se strachy zatřásl hlas, i když jí Hádes nikdy neublížil. Na rozdíl od Area, který ji nedávno ohavně mučil, se Hádes choval celkem laskavě. I tak byl ale pánem mrtvých a stíny kolem něj byly plné šepotu duchů.

„Proč si myslíš, že víš nejlíp, kam náleží Zachova duše?“ zeptal se.

„Byl to hrdina... možná ne na začátku, to se choval jako zmeček, ale na konci určitě, a to se počítá, no ne? A hrdinové odcházejí do Elysejských polí.“

„Nezpochybňuju Zachovu chrabrost,“ ozval se mírně Hádes.

„Jen se ptám, proč se zrovna ty považuješ za hodnou soudit jeho duši?“

„Já... eh?“ vyhrkla zmateně Helen. Tu noc schytala tolik kopanců do hlavy, že se zrovna necítila na lekci sémantiky. „Já sem nepřišla nikoho soudit. Složila jsem slib a chci ho dodržet.“

„Jenže tady rozhoduju já. Ne ty.“

S tím Helen nechtěla polemizovat. Tohle byl jeho svět. Ona na něj mohla maximálně prosebně zírat.

Hádovy měkké rty se zvltny do nepatrného úsměvu, jako by uvažoval nad jejími slovy. „Způsob, jímž jsi osvobodila Furie, napovídá, že jsi soucitná. Což je dobrý začátek. Ale bohužel, Helen, obávám se, že soucit nestačí. Schází ti porozumění.“

„Takže osvobození Furií byla jen zkouška?“ Do Helenina hlasu se vetřel obviňující tón, když si vybavila, čím vším s Oriónem prošli při jejím posledním poslání v podsvětí. A rozzlobila se ještě víc, když pomyslela na to, co zakusily samy Furie. Pokud ty tři sestřičky trpěly tisíce let muk jen proto, aby dokázaly Helenin soucit, pak bylo se světem něco hodně v nepořádku.

„Zkouška.“ Hádovy půvabné rty se kolem toho slova hořce stáhly, jako by dokázal Helen číst myšlenky a souhlasil s ní. „Pokud je život zkouška, kdo ji pak podle tebe hodnotí?“

„Ty?“ hádala.

„Pořád to nechápeš.“ Pán podsvětí si povzdychl. „Nerozumíš ani tomuhle.“ Rozhodil rukou kolem sebe, jako by chtěl obsáhnout podsvětí. „Nebo kým jsi ty. Říkají ti poutnice podsvětím, protože sem můžeš přicházet, kdy se ti zachce, jenže chodit do podsvětí je jen tím nejmenším projevem tvé moci. Pořád ještě nechápeš, kým jsi, ani natolik, abys mohla soudit jiné.“

„Tak mi s tím pomoz.“ Vypadal tak smutný, tak ubitý svým způsobem života. Helen náhle silně zatoužila vidět jeho oči. Naklonila se k němu blíž, pokusila se sehnout hlavu v takovém úhlu, aby dokázala nahlédnout pod látku tógy, která halila jeho obličej. „Chci to pochopit.“

Stíny se znovu protáhly, skryly ho pod mumlanou lítostí mrtvých. Helen uvnitř zamrazilo. Z paměti jí vyskočila slova z proctví o Tyranovi – *zrozen k bořkosti*. Opřela se v křesílku.

„Pánové stínů,“ zašeptala. „Čerpají svou moc z tebe?“

„Kdysi dávno měla jedna žena stejné nadání jako ty – říkali jí Morgan le Fay a náležela do Thébského rodu. Také dokázala sestupovat do podsvětí. Porodila syna jménem Mordred a od těch časů se mým břemenem stalo stíhat Thébský rod.“ Jeho hlas se s lítostí vytratil dřív, než se vládce podsvětí vztyčil a natáhl k ní ruku. Chytila se jí a nechala ho, aby jí pomohl vstát. „Nyní se musíš vrátit, neteřinko. Nicméně za mnou můžeš přicházet, kdykoli budeš chtít, a já udělám, co bude v mých silách, abych ti pomohl.“ Hádes naklonil hlavu ke straně a tiše se sám pro sebe zasmál. Jeho rty se oddělily a odhalily řezáky ve tvaru démantů. „Proto dovoluji tobě a těm, kteří mají stejné nadání jako ty, abyste vstupovali do mé říše – abyste se naučili něco sami o sobě. Ale nyní jsi příliš těžce poraněná, než abys tu mohla přebývat.“

Svět se pohnul. Helen ucítila, jak ji Hádova obrovská ruka nazdvihuje z podsvětí a něžně ji vrací zpátky do postele.

„Počkat! A co Zach?“ vyhrkla. Když ji Hádes pouštěl, Helen uslyšela, jak jí šeptá do ucha.

„Zach už pije z řeky radosti, máš mé slovo. Teď si odpočiň, neteřinko.“

Natáhla se, aby mu odhrnula stíny z obličeje, ale Hádes už byl pryč. Ponořila se do hlubokého spánku a její rozbité tělo z něj lačně sálo sílu, kterou potřebovalo k uzdravování.

Když byl Ares svržen do Tartaru a puklina v zemi se uzavřela, Dafne opatrně vzala dceřino polámané tělo do náruče. Kastor se ujal Lucase a Hektor Oriona, aby je odnesli do domu Délových. Dafne běžela s Helen jen chvíli, než její dcera usnula. Na chvíli ji to vyděsilo – některá Helenina zranění byla tak

hrozná, že sama Dafne ještě nic tak strašného neviděla. Když přiložila ucho k dceřinu srdci, bilo sice pomalu, ale pravidelně.

Než se z jeskyní na pevnině v Massachusetts dostali do Nantucketu, začalo svítat. Dafne odnesla v ranním přišetí dceru po schodech do patra a pak s ní vstoupila do dveří prvního pokoje, který jí připadal jako dívčí ložnice. Lítostivě se zadívala na hedvábný přehoz na posteli, který Helenino špinavé a zakrvácené tělo zničí. Ne že by na tom záleželo. Thébský rod měl víc než dostatek prostředků k tomu, aby ho nahradil. Včetně jmění, které dřív patřilo Dafninu a Heleninu rodu, Átreovcům.

Tantalus si mohl vykřikovat o svaté válce a o nezadatelném právu Následníků vládnout, jak chtěl, hlavy jiných rodů tím neošálil. Při Čistce před dvaceti lety šlo stejně tak o snahu zmocnit se majetku jiných rodů, jako o nesmrtelnost.

Proroctví, které vyvolalo Čistku, varovalo, že když se čtyři rody společně prolitou krví spojí v jediný rod, Atlantida znovu povstane. Dafne se ta slova naučila z paměti – slova o tom, že v Atlantidě Následníci naleznou nesmrtelnost. Netvrdilo se doslova, že se *stanou* nesmrtelnými, jen že tam mohou *najít* nesmrtelnost. Dafne nebyla tak optimistická, aby to pokládala za zaručené. Ale Tantalus ano. Využil proroctví, aby kolem sebe shromáždil Stovku, fanatické bratrance z Thébského rodu, kteří se snažili pozabít všechny příslušníky jiných rodů.

Podle Dafne to byla všechno jen bouda posvěcená žvásty posledního orákula – věštkyň, o níž všichni věděli, že se po svém prvním proroctví zbláznila. Jenže to byla bouda, která zabírala.

Spousta Následníků nechala svůj majetek napospas Thébskému rodu. Hráli mrtvé, a unikli tak vrahům – jako Orionovi rodiče Daidalos a Leda. I jako sama Dafne. Jenže Dafne na penězích nikdy nezáleželo. Na druhou stranu taky netrpěla žádnými morálními zábranami, aby si je nevzala, když je potřebovala. Jiní Následníci jako Orion a jeho rodiče se ovšem krást

zdráhali, a tak třeli dvě desítky let bídu, zatímco se Thébský rod obklopoval luxusem. Když si to Dafne připomněla, položila Helen na postel a nad zničením toho krásného přehození se jen nepatrně pousmála.

Než stačila donést vodu a gázu, aby dceři vymyla rychle se hojící rány, Helen zmizela a v pokoji se prudce ochladilo. Dafne předpokládala, že Helen sestoupila do podsvětí. Minuty plynuly. Dafne čekala a její úzkost stále narůstala. Domnívala se, že cesty do podsvětí se v reálném čase odehrávají jen ve zlomku vteřiny. Teď to ale trvalo tak dlouho, až si začala říkat, jestli by neměla vzbudit ostatní. Ale než stačila vyjít z pokoje, Helen se vrátila. Její tělo bylo cítit pustým vzduchem podsvětí.

Dafne začaly cvakat zuby – ne zimou, ale z děsivých vzpomínek, které v ní ten pach probudil. Tolikrát už málem zemřela, že teď dokázala uhodnout, kterou část podsvětí Helen navštívila. Nebylo v něm dost prašné horkosti plání a nohu měla Helen umazanou od bláta. Dafne usoudila, že její dcera se vydala až ke břehům řeky Styx.

„Helen?“ zabroukala. Uhladila jí vlasy a zadívala se do jejího studeného obličje.

Helen utrpěla v boji s Areem hrozná poranění, ale Dafne věděla, že kdyby na ně dívka měla zemřít, byla by už mrtvá. Helen sestoupila do podsvětí úmyslně, nejspíš aby našla svého kamaráda, který v boji zemřel. Toho závistivce, který se tak nešťastně nechal zotročit Automedonem.

Dafne nejednou podnikla podobnou výpravu, když hledala Ajaxe, ale scházela jí dceřina schopnost chodit do podsvětí kdykoli z vlastní vůle. Dafne musela téměř zemřít, aby se tam dostala. Po Ajaxově vraždě neměla žádnou vůli k životu, ale věděla, že sebevražda by jí k setkání se ztraceným manželem nepomohla. Musela by zemřít v boji jako on, jinak by se nikdy neocitla ve stejné části podsvětí. Hrdiny čekala Elysejská pole, kdežto sebevrahy... kdo ví? Vrhala se proto do každého čestné-

ho boje, který dokázala najít. Hledala Následníky, kteří se ukrývali, neúnavně bránila mladé a slabé – třeba Oriona, když byl ještě chlapec. Mnohokrát málem přišla o život a vydala se do podsvětí. A vždycky tam na březích řeky Styx hledala svého manžela.

Ale našla jen Háda. Sveřepého záhadného Háda, který odmítal vrátit Ajaxovi život a vzít si místo toho její, ať ho prosila sebevíc, ať mu nabízela cokoli. Pán mrtvých žádné dohody neuzavíral. Dafne doufala, že Helen se do podsvětí nevydala s nadějí přivést svého přítele zpátky. To bylo marné – aspoň prozatím. Ale Dafne se to už dvě desítky let snažila změnit.

„Nevidím tě,“ zamumlala Helen a její prsty se napjaly, jako by se snažila něco uchopit. Dafne to okamžitě pochopila. I ona zoufale toužila pohlédnout Hádovi do tváře a pokusila se mu sundat Helmu temnoty. Když bezmála umřela tolikrát, že splatila všechnu krevní mstu a zbavila se Furií, Hádes jí svou tvář konečně ukázal.

A právě to ji inspirovalo k jejímu plánu. Plánu, který zlomil její dceři srdce, protože ji oddělil od toho, koho miluje.

„Ach. Pardon.“ Na prahu se objevil Matt a vyrušil Dafne z jejích úvah. Otřela si vlhké tváře a otočila se k němu. Viděla, že v náručí nese ochablou Ariadnu. Dívka měla děsivě šedý obličej a byla jen stěží při vědomí, jak se vyčerpala při pokusech vyléčit Jerryho. „Chtěla spát ve svém pokoji.“

„Určitě se tam vejdou obě.“ Dafne ukázala na širokou postel. „Nevěděla jsem, kam jinam Helen vzít.“

„Vypadá to, že tady už v každé posteli leží někdo raněný,“ prohodil Matt. Vešel s Ariadnou dovnitř a položil ji opatrně na postel vedle Helen.

Silný mladík, pomyslela si Dafne, když se zadívala na Helenina kamaráda.

„Bude snadnější dohlížet na ně, když budou spolu,“ ozvala se, pořád s pohledem upřeným na Matta.

Od té doby, kdy ho viděla naposledy, vyrostl a nabral svaly, ale stejně... Ariadna byla urostlá dívka, ne étericky štíhlá jako Helen, jenže Matt se ani nezadýchal, když ji sem celou tou dlouhou chodbou přinesl.

Ariadna k Mattovi zamumlala něco nesrozumitelného, než se od ní odtáhl, a její obličej se zvrásnil, jako by protestovala proti jeho odchodu. Matt se sklonil, aby jí uhladil vlasy. Dafne dokázala téměř cítit lásku, která z něj stoupala a naplňovala celou místnost jako vůně něčeho sladkého a lahodného.

„Vrátím se brzo,“ zašeptal. Ariadně zamžikala víčka a pak znehybněla, jak se ponořila do hlubokého spánku. Matt jí přejel rty po tváři a uloupil si pár drobounkých polibků. Otočil se k Dafne a sjel pohledem k Helen. „Nepotřebujete něco?“

„Zvládnou to. Běž udělat to, co máš v plánu.“ Vděčně se na ni zadíval a ona ho sledovala, jak ve světle nového dne s rovnými zády a zataženými rameny vychází z pokoje.

Jako válečník.

Helen spatřila sebe samu, jak běží po pláži k tomu největšímu majáku, jaký kdy viděla.

Nejdřív to bylo divné. Jak se pro všechno na světě může pozorovat, jako by se dívala na film? Nepřipadalo jí to jako sen. Žádný sen nemohl být tak reálný nebo logický. Pořád ještě nechápala, co se děje, ale soustředila se na to drama, které se před ní odehrávalo.

Snová Helen na sobě měla dlouhé, průsvitné bílé šaty, které držel pohromadě bohatě vyšívaný pás. Ve vlasech měla upevněný závoj, který za ní při běhu vlál. Vypadala vyděšeně. Když se obrovský maják přiblížil, snová Helen zahlédla v jednom z vrcholů osmiúhelníkové základny čísi postavu. Spatřila záblesk bronzu, když postava uvolnila spony u krku a v pase a nechala sklouznout prsní krunýř do písku. Dívka se závojem vykřikla radostí a zrychlila.

Když ten vysoký snědý mladík odložil polovinu zbroje, otočil se za zvukem jejího hlasu a rozběhl se k ní. Setkali se v polovině cesty a jejich těla se k sobě milenecky přitiskla. On ji zvedl do náruče a políbil ji. Helen se viděla, jak ho objímá kolem krku a líbá. Odtáhla se od něj, aby mu mohla zlíbat obličej na desítku různých míst, jako by chtěla pokrýt polibky každý kousek jeho kůže. Helenina mysl zalétla blíž k milencům a poznala, koho to její snové já líbá.

Lucase. Byl podivně oblečený a u pasu měl zavěšený meč. Nohy mu vězely v sandálech, ruce měl omotané odřenými koženými řemínky a shodil z nich bronzové rukavice, ale byl to on. I smích, kterým odpovídal na Heleniny polibky, patřil nepochybně jemu.

„Stýskalo se mi!“ vykřikla snová Helen.

„Týden je moc dlouhá doba,“ souhlasil něžně Lucas.

Ti dva nemluvili anglicky, ale Helen jim stejně rozuměla. V hlavě vnímala význam slov, rezonovala v ní stejně jako úleva, že se zase shledala se svou láskou – jako by to bylo její tělo, které se k němu teď tisklo. A Helen náhle věděla, že bylo, nebo že kdysi bývalo opravdu její. Kdysi mluvila tímhle jazykem, cítila tyhle polibky. Nebyl to sen. Připadalo jí to spíš jako vzpomínka. Vzpomínka na Helenu.

„Tak půjdeš se mnou?“ zeptal se naléhavě mladík. Vzal její obličej do dlaní, aby ji přiměl na něj pohlédnout. Oči mu zářily nadějí. „Uděláš to?“

Helenina tvář se zachmuřila. „Proč musíš pořád mluvit o zítřku? Nemůžeme si teď jen užívat, že jsme spolu?“

„Moje loď zítra odplouvá.“ Pustil ji a odtáhl se od ní. Vypadal, že ho ranila.

„Paride...“

„Jsi moje žena!“ vykřikl. Začal chodit dokola a projížděl si rukou vlasy, přesně jako to dělal Lucas, když byl rozčilený. „Dal jsem Afrodité zlaté jablko. Vybral jsem si lásku. Vybral jsem si

tebe před vším ostatním, co mi ty tři nabízely. A ty jsi tvrdila, že mě taky chceš.“

„Chtěla jsem. Pořád chci. Ale moje sestra nemá vůbec hlavu na politiku. Afroditu nenapadlo, že by se mi měla zmínit o tom, že ten den ses sice staral o ovce, ale nejsi pastýř, jak jsem věřila. Jsi trojský princ.“ Helena si zklamaně povzdychla nad svou sestrou a zavrtěla hlavou, jako by to vzdávala. „Na zlatých jablkách a ukradených půldnech nezáleží. Nemůžu jet s tebou do Tróje.“

Znovu se po něm natáhla. Chlapec se na chvíli tvářil, jako by ji chtěl odstrčit, ale neudělal to. Vzal ji za ruku a přitáhl si ji k sobě, jako by jí nedokázal odolat, ani když se na ni zlobí.

„Tak utečme. Opustíme tohle všechno. Zapomeneme na to, že jsme příslušníci vládnoucích rodů, a staneme se pastýři.“

„Nic bych si nepřála víc,“ odpověděla mu dívka toužebně. „Jenže bez ohledu na to, co uděláme, budu pořád Diova dcera a ty syn Apollonův.“

„A jestli budeme mít děti, smísí se v nich krev dvou Olympánů.“ Netrpělivost způsobila, že jeho hlas zněl drsněji. Tuhle hádku už očividně vedli mnohokrát. „Ty vážně věříš, že by to stačilo ke zrození Tyrana? V proroctví se mluví o tom, že se musí smísit krev čtyř rodů, které pocházejí z božských předků. Ať už to znamená cokoli.“

„Já proroctvím nerozumím, ale lidi se mísení božské krve bojí,“ odpověděla Helen a hlas jí náhle klesl. „Budou nás pronásledovat až na konec světa.“

Přešel jí rukama po břicho a nechal je na něm majetnicky ležet. „Už klidně můžeš být těhotná, víš?“

Chytila ho za ruce. Její tvář byla smutná a – na zlomek okamžiku – zoufalá.

„To by bylo to nejhorší, co by se nám mohlo stát.“

„Nebo nejlepší.“

„Přestaň, Paride. Bolí mě na to i pomyslet,“ zarazila ho pevně Helena.